

рова. Махкайте се отъ очитѣ ми и вие неблагодарници! . . .

Дордѣ изрече тия думи, оситѣ я накацахъ и почнаха да я жиятъ по-немилостиво отъ пчелитѣ. Горката мечка едвамъ успѣ да се спаси въ дълбокия виръ на горското поточе, потопена цѣла въ водата!

Л ѣ й с е!

Лѣй се, лѣй се, дъждъ обиленъ,
Твойтѣ капки златни азъ
Гледамъ какъ се бързо гонятъ
И долавямъ тѣхни гласъ!

Сладки думи си подшепватъ,
Думи пълни съ топлота: —
За морето тѣ си сказватъ,
За небето, за свѣта!

За вѣтреца разговарятъ,
Какъ ги тласкалъ въ тоя пжтъ,
Какъ довежда ги да носятъ
Благодать вѣвъ нашій кжтъ!..

Лѣй се, лѣй се, дъждъ обиленъ,
Твойтѣ капки златни азъ
Пламенно безъ край обичамъ,
Че сж скжпи катъ елмазъ!

Люб. Бобевски.

